

# РЕШЕНИЕ

№ 16885

гр. София, 19.05.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в**  
публично заседание на 22.04.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Евгени Стоянов**

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Мария Николова, като разгледа дело номер **1968** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба на А. А. Ф., от мъжки пол, [дата на раждане], в [населено място], област Д. ал Зор, С., гражданин на С., арабин по народност, вероизповедания: мюсюлманин – сунит, семейно положение – неженен, ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № 1071 от 28.01.2025 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от ЗУБ, е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата е посочено, че оспорваното решение е незаконосъобразно поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаването му. Излагат се подробни съображения за неправилна преценка на обстановката в С.. Посочва, че анализът на изложената в решението обстановка в С. е формален и не кореспондира с личната му бежанска история. Според посоченото в жалбата, органът не е изследвал обстоятелството относно последното местоживее на А. А. Ф. в С. и региона на страната, в който евентуално ще бъде върнат. В решението не са анализирани пречките за установяването му в конкретната област на С., които са от финансов и битов характер, предвид материалните затруднения на лице, напуснало държавата си на произход в търсене на международна закрила. Административният орган превратно тълкува и не съобразява предвижданията на Решение на Съда на ЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07, относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство

като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила. В решението не е изследвано дали отклонението от военна служба съставлява тежко престъпление, за което да се налага лишаване от свобода в затвор, който да не отговаря на международните стандарти и това да доведе до нарушение на чл. 3 от ЕКПЧ и МПГПП. Жалбоподателят твърди, че в държавата му на произход и в конкретното му местоживеее продължава да е опасно за населението, а общоизвестна е информацията, че ситуацията в С. е неспокойна, непрекъснато се променя и към настоящия момент тя не е такава, каквато органът е преценил.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично. Представява се от адв. Г. С.. Искане от съда да уважи жалбата на основанията, посочени в нея.

Ответникът – Председател на ДАБ – представява се от юрисконсулт М. К.. Искане от съда да отхвърли жалбата като неоснователна. В С. има хуманитарна криза, но има и хуманитарна помощ. Твърди, че действително има спорадични терористични актове и въоръжени групировки, които създават проблеми и напрежение, но това не е на цялата територия на С.. Отбелязва големия брой бежанци, които се завръщат в С., които всеки ден стават все повече и повече.

Софийска градска прокуратура се представява от прокурор Мария Николова. Намира оспорения административен акт за правилен и законосъобразен. Жалбата трябва да се отхвърли.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възразенията и изразените становища на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че А. А. Ф., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане], е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ОК-13-1528/12.08.2024 г. по регистъра на РПЦ – С. до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС). Личните данни на жалбоподателя първоначално са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В хода на производството чужденецът е представил фотокопие на лична карта, издадена от С..

Попълнени са регистрационен лист (л. 79 от делото) и Евродак дактилоскопна карта (л. 73 от делото). Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ (л. 72 от делото) и копие от лична карта (л. 60 от делото).

Чуждият гражданин е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС. Уведомен е за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци, които търсят международна закрила в Република България. Предоставена му е информация за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ (л. 74 – 78 от делото).

На 13.01.2025 г. с А. А. Ф., ЛНЧ: [ЕГН], е проведено интервю. Въпросите и отговорите от това интервю са отразени в протокол с рег. № УП 23626 от 13.01.2025 г. Сирийският гражданин заявява, че няма роднини в Европа. Всичките му близки са в С.. А. А. Ф. заявява, че е напуснал С. на 20.09.2024 г. и нелегално преминал в Турция с група непознати, където отседнали в полуразрушена сграда и не излизали от там 8 дни. След това преминал в България пеша и от границата с кола до С., където сам се предал в лагера, като е бил с адвокат, който намерил чрез негов познат. Посочва, че е с етнически произход - арабин и е мюсюлманин - сунит по религия. Изрично посочва, че не е имал проблеми в С. или в друга държава във връзка с етноса и религията му. Избягал, за да не се сражава. Разказва, че в С. живял в [населено място], обл. Д. А.. Когато напуснал С. селото е било под контрола на Б. А.. В страната си по произход бил овчар, учил до 4 клас. Посочва, че не женен и няма деца. Гражданинът на С. посочва, че не е бил член на политически партии или организации. Посочва, че преди да напусне С. е подлежал на Военна

служба в редовната сирийска армия и при кюрдските сили. Сирийският гражданин разказва, че е трябвало да служи през 2004 г. – при режима, връчили му военна книжка тогава, но той се укривал, защото не желал да се сражава. А. А. Ф. посочва, че не е получавал призовка или повиквателна, но кюрдите мобилизират момчетата задължително, без да ги призоват предварително. Допълва, че в страната му по произход са родителите му, 2 сестри и 4 - ма братя. Допълва, че той и семейството му са нямали къща, а са живели в жилище представляващо опънат като палатка найлон, обграден с пясък и кал. Посочва, че близките му не са напуснали страната, тъй като са нямали достатъчно пари за да напуснат. Основната причина да не желае да се завърне в С., е че битовите условия са много трудни и имали финансови затруднения. Посочва още, че няма сигурност и не може да излиза извън вкъщи.

В резултат от проведеното административно производство е издадено оспореното Решение № 1071 от 28.01.2025 г. на Председателя на ДАБ при МС, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

В решението е прието, че за кандидата за закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като изложените от него мотиви не са правно релевантни за търсената закрила. Кандидатът за закрила е напуснал С., не за да търси международна закрила, а за да търси по – добър стандарт на живот в посока Европа. Според решаващия орган, чуждият гражданин не е посочил никакви основателни опасения от преследване, установени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Според посоченото в „Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец“ на службата на ВКБООН за бежанците, кандидатът за статут на бежанец трябва да представи основателни причини, защо лично се опасява от преследване. Това изискване не е изпълнено от молителя. Той не изтъква лични опасения от преследване в С.. Конкретни действия на преследване не са посочени. В мотивите на административния акт е посочено, че А. А. Ф. не е бил заплашван или преследван по етнически или религиозни причини в С.. Въпреки, че чуждият гражданин е заявил наличието на спорадични бомбардировки в селото му, се установява, че А. А. Ф. е напуснал С. в конкретния момент, не поради наличието на конкретно протекло спрямо него неблагоприятно събитие или по причини свързани с наличието на военни действия, а по причини от личен и финансов характер. Според органа, чужденецът не заявява наличието на конкретно събитие, поради което е избрал да напусне страната си по произход, а е взел решение да напусне С. без видима причина възползвайки се от факта, че в определен период от време на територията на страната му по произход е съществувал вътрешен въоръжен конфликт характеризиращ се с висока степен на безогледно насилие, че се намира в неблагоприятно външнополитическо отношение и изпитва трудности със спазването на човешките права.

Изразеното опасение и нежелание на А. А. Ф. да бъде мобилизиран, както и наличието на мнение, против войната в С., се приема като недостатъчно основание, за да обоснове „преследване“.

Решаващият орган е преценил конкретния случай и в контекста на Директива 2004 / 83 / ЕО от 29.04.2004 г. Съобразено е и Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 2007 г. Органът е анализирал ситуацията от гледна точка на справка с вх. № МД-02-12 от 10.01.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, от която става ясно, че на 9 декември 2024 г. администрацията за военни операции на сирийските опозиционни сили, ръководени от „Х. Т. ал Ш.“ (HTS) обявява амнистия за всички военни, приети на служба в сирийските въоръжени сили при режима на сирийския президент Б. А.. К., ръководена от ислямистката групировка HTS обявява в приложението Telegram обща амнистия за всички военнослужещи, наборници и резервисти в С.. „Животът им е в безопасност и никой не може да ги нападне“ добавят от горепосочената групировка и допълват, че всички сирийски граници с Турция, Л., Й. и И. са

отворени за завръщане на бежанци. Посочено е още, че за чуждия гражданин е отпаднало задължението да служи в сирийската редовна армия, поради промяна на управлението на страната и премахването на управлението на Б. А..

Според решаващия орган за А. А. Ф. липсват предпоставки за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Не е установена „реална опасност от смъртно наказание или екзекуция“. Посегателствата, формулирани в чл. 15, б. „в“ от Директивата, респективно в чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, също не са налице. Липсват, според решаващия орган, „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя“. Тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“.

Административният орган стига до извода, че поради липса на добре обосновани опасения от преследване и индивидуализация на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. трябва да е изключително. Въз основа на приобщените в хода на административното производство справки не може да се направи извод, че насилието в С. е безогледно и изключително.

Органът е основал изводите си на няколко справки. Справка с вх. № МД – 02-12 от 10.01.2025 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, както и справка с вх. № МД-02-160 от 27.12.2024г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС относно С..

Административният орган стига до извода, че поради липса на добре обосновани опасения от преследване и индивидуализация на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. трябва да е изключително. Въз основа на приобщените в хода на административното производство справки не може да се направи извод, че насилието в С. е безогледно и изключително.

В писмо рег. № М – 19892 от 04.12.2024 г. е дадено становище без възражение да бъде предоставена закрила в Република България на А. А. Ф., в случай че отговаря на условията на ЗУБ. Становището е предоставено от директор на специализирана дирекция „М“ на ДАНС (л. 46 от делото).

По административната преписка е приобщена справка с вх. № МД – 02-12 от 10.01.2025 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС.

По административната преписка е приобщена справка с вх. № МД-02-160 от 27.12.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС.

В хода на съдебното производство е приобщена справка с вх. № МД-02-200 от 08.04.2025 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Оспореното решение е връчено на дата 14.02.2025 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на дата 21.02.2025 г.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Жалбоподателят А. А. Ф., [дата на раждане] , е чужденец по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското

икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

На А. А. Ф., е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл. 59, ал. 2 от ЗУБ към официалните власти на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството за А. А. Ф. се явява образувано с регистрирането на негова молба. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел II от ЗУБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ на А. А. Ф. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение № 1071 от 28.01.2025г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет е издадено в писмена форма – чл. 9, ал. 1 от Директива 2013 / 32 / ЕС. Решението е мотивирано с фактическите и правните основания за отхвърляне на молбата – чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от АПК, вр. чл. 9, ал. 2, изречение 1 – во от Директива 2013 / 32 / ЕС. Съгласно чл. 75, ал. 2, изречение 1 – во от ЗУБ са обсъдени подробно, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му на произход по § 1, т. 7 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.

Според настоящия съдебен състав възразението, че анализът на изложената в решението обстановка в С. е формален и не кореспондира с личната бежанска история е неоснователно. Мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне на международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на обществено-политическа обстановка в С. и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки по чл. 8 ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение и / или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

А. А. Ф. не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец поради следното: В качеството си на сирийски гражданин, който пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, който се намира извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл. 2, б. „д“ от Директива 2011 / 95 / ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г. Декларираните от А. А. Ф. при регистрацията по чл. 61, ал. 2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл. 4, ал. 1 от Директива 2011 / 95 ЕС в подкрепа на молбата му за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата по произход – чл. 4, ал. 3, б. „а“ от Директива 2011 / 95 / ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване – чл. 4, ал. 3, б. „б“ от Директива 2011 / 95 ЕС.

Направените изявления от А. А. Ф. пред Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет във връзка с индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал С., защото е бил преследван, в това число поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения – чл. 4, ал. 3, буква „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС. Това се потвърждава и от проведеното интервю.

От жалбоподателя А. А. Ф. не са съобщени събития, настъпили след като е напуснал С., или извършвани от него дейности, след като е заминал, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораздат у него опасения от преследване при завръщане и да сочат на нужда от международна закрила, възникнала на място (sur place), съгласно чл. 5, ал. 1 и ал. 2 от Директива 2011 / 95 / ЕС. Тоест, молбата на А. А. Ф. към официалните власти на Република България нито при подаването ѝ, нито в който ѝ да е последващ момент е обоснована от самия него с каквито ѝ да е елементи, относими към критериите, релевантни за определяне на статут на бежанец.

От значение е и обстоятелството, че в хода на интервюто А. А. Ф. заявява, че България му е била крайна цел и иска да се установи, защото има сигурност.

О. дотук анализ сочи, че А. А. Ф. не изпитва основателни опасения от действията на преследване по чл. 8, ал. 3 – 5 от ЗУБ.

Обосновано и правилно ответният национален административен орган е приел, че декларираната от А. А. Ф. причина да напусне С. е с личен, социално – икономически характер и е извън обхвата на ЗУБ.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. “е“, вр. чл. 15, б. “а“, „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ (‘real risk’) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на СЕО и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рискове, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (‘serious harm’) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права.

Основателни са мотивите на административния орган, че твърдения, които да са свързани с посочените по – горе предпоставки не са направени от жалбоподателя А. А. Ф.. Липсват изявления, които да водят до извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, трябва да са актуални. В случая, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията, направени по време на интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справките за Сирийската арабска република на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС.

В решението си административният орган е приел, че за А. А. Ф. не се доказва специфичен риск

по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната в Справка № МД-02-160/27.12.2024г. на Дирекция Международна дейност при ДАБ информацията относно Сирийска арабска република, като е приел, че в резултат на предприета офанзива от бунтовниците, на 08.12.2024 г. президентът Б. А. е напуснал С.. Властта е поета от групировката „Х. Т. ал Ш.“, която сформира временно правителство. На 10.12.2024г. новият временен лидер на С. обявява, че поема управлението на страната като служебен премиер с подкрепа на бившите бунтовници, свалили режима на президента Б. А. три дни по-рано. В справката е посочено, че И. нанася въздушни удари в югозападната част на С. и създава допълнителен проблем със сигурността за новата администрация, въпреки че поред официалните изявления израелската намеса е временна. Обявена е обща амнистия, в резултата на което е посочено, че най-малко 34 000 бивши членове на предишния политически режим са подали заявления за уреждане на статута си. В справката е посочено, че говорителят на Върховния комисариат за бежанците на ООН /ВКБООН/ е заявил, че около 19 400 сирийци са се завърнали от 08.12.2024г. насам – денят, в който бунтовниците обявяват контрол над Д., а Б. А. напуска страната. Ситуацията със сигурността в С. остава многостранна, като някои райони се стабилизират, докато други се борят с липса на закон и ред, разселване и големи хуманитарни потребности. В С. е налице мрежа от обществени центрове на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН), които предоставят правни услуги на вътрешно разселени лица, завърнали се бежанци и търсещи закрила лица и бежанци.

С оглед на информацията, не се установяват разширенията, които са дадени в решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело № С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно постановеното от СЕО Решение от 17 февруари 2009 г., наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

При своето произнасяне съдът съобрази и справката с вх. № МД –02 – 200 от 08.04.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ (л. 111 по делото) относно: „Актуална обществено – политическа ситуация (към 08.04.2025г.) представена в съдебно заседание от 22.04.2025 г. В нея е посочено, че в резултат на предприета офанзива от бунтовниците, на 27.11.2024 г. групировката „Х. Т. ал Ш.“ предприема голяма офанзива в С., след което сформира временно правителство, а Б. А. напуска страната. На 13.03.2025 г. временният президент на С. - А. ал Ш., подписва конституционна декларация, в която се посочва, че ислямската юриспруденция е основният източник на законодателството, а не „основен източник“. С декларацията е уредено разделянето на властите и съдебната независимост, като се гарантират правата на гражданите, свободата на изразяване и свобода на медиите. В бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН се посочва, че считано от 08.12.2024 г., към 27 март 2025 г., 371 900 сирийци са се завърнали обратно в С., и общият брой на завърналите се сирийци от началото на 2024 г. е 732 700 души. Същевременно от 27.11.2024 г. насам около 926 000 вътрешно разселени лица са се завърнали в районите си по произход. По данни на вицепрезидента на Република Турция, след събитията на 8 декември 2024 г. 145 639 сирийци са се върнали доброволно от Турция в С.. ВКБООН поддържа ежедневно присъствие на гранично - пропускателните пунктове в цяла С., като наблюдава тенденциите за връщане и предоставя информация, вода и достъп до интернет. Три големи пункта

са затворени, поради големите щети, които са им нанесени. Комисариатът продължава да предоставя помощ чрез своите обществени центрове. Към 03.04.2025 г. ВКБООН изчислява, че от 8 декември 2024 г. насам около 372 550 сирийци са се върнали обратно в С.. Новото временно правителство поставя акцент върху възстановяването на държавата, като основните приоритети включват борба с корупцията, съживяване на институциите, укрепване на икономиката и привличане на сирийски професионалисти.

Приетите по делото справки (с вх. № МД – 02 – 12 / 10.01.2025 г., № МД - 02 - 160 от 27.12.2025 г. и № МД – 02 – 200 от 08.04.2025г.) са изготвени в съответствие с „Методологията на Агенцията на Европейския съюз за убежището (бивше наименование Европейска служба за подкрепа в областта на убежището) за изготвяне на информация за страните на произход“.

Справките се кредитират от настоящия състав. Съгласно чл. 21, т. 7 от Устройствения правилник на ДАБ, Дирекция „Международна дейност“ изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за кризисните райони и за бежанските потоци. Следователно посочените справки са изготвени от компетентен орган и в кръга на правомощията му. Справките представляват официални писмени свидетелстващи документи, удостоверяващи, че лицето, което е издало справките, при извършваната от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в тях.

Съдът намира, че в посочените по – горе справки не се съдържа информация, която да опровергава изводите на административния орган, че в района му на обичайно пребиваване, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От справката не се установява в С. да съществува безогледно (безразборно) насилие. Не се установява то да достига до толкова високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатира съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респ. чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагането единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Последната разпоредба гласи, че хуманитарен статут може да се предостави, ако съществуват тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Според мотивите на решението на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Обоснован е изводът на административния орган, че за А. А. Ф. не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила и в тази част е неоснователно.

Съгласно чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на Съда в Л., в колкото по – голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, които имат пряко отношение към личното му положение, толкова по – слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него. В т. 39 от тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 дословно е посочено следното: В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. В конкретния случай жалбоподателят по никакъв начин не успява да докаже, че е конкретно поставен в ситуация на опасност. Липсва индивидуализация на заплахата срещу него.

Преценено съвкупно с всички доказателства по делото това означава, че за жалбоподателя явно не съществуват никакви обстоятелства, които да имат пряко отношение към личното му положение. Не се посочват конкретни факти, които да водят до извод, че лично за А. А. Ф. съществува реална опасност. Основният мотив на А. А. Ф. е икономическият. Същият заявява, че не иска да служи в сирийската армия. Това обстоятелство обаче не е такова, че да води до признаване на хуманитарен статут.

Посоченото означава, че за да се предостави хуманитарен статут на А. А. Ф., безогледното насилие в С. трябва да е изключително. Видно от приетите по делото справки в С. няма безогледно насилие. Споделя се изводът на административния орган, че не се установява спрямо чужденеца да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С., той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

За жалбоподателя А. А. Ф. липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Жалбоподателят не е заявил член на семейството му да има предоставен статут в Република България.

Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ). Жалбоподателят не се позовава на причини от хуманитарен характер. Причините от хуманитарен характер трябва да са такива, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут. Такава реална опасност по делото не се установява.

Материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на А. А. Ф. за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл. 8, ал. 1 и 9, чл. 9, ал. 1, 6 и 8, чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 12 и т. 14 от ЗУБ, нито на транспонираните с тях разпоредби на Директива 2011 / 95 / ЕС.

По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение № 1071 от 28.01.2025 г. на председателя на ДАБ при МС, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от ЗУБ, е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл. 146, т. 1 – 5 АПК, вр. чл. 91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и като такава трябва да се отхвърли съгласно чл. 172, ал. 2, пр. 4 – то АПК, вр. чл. 91 ЗУБ.

С оглед на гореизложеното и на основание, АССГ, Първо отделение, 45 – ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. Ф., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 1071 от 28.01.2025 г. на председателя на ДАБ при МС, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от ЗУБ, е било отказано предоставянето на статут на

бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.